

II. Тъй, вѣрата!... Безъ вѣра се не може!
 Потръгне ли народъ къмъ безвѣрие -
 продадаме! Изгубени сме ний...
 А имаме огнища и чеда!

/издига глава съ въздишка/
 /къмъ Майстора/

До нѣкога за туй, което ще направимъ
 хвала ще ти потомството признава

Майсторъ Лалио. Хвалбата е суетностъ! Не е тя,
 която ме къмъ работа зове.

А дългъ свѣщенъ: да вдигна тука цър-
 ква;

подъ нейний сводъ единъ другъ да се
 /познаемъ;

да се свѣстимъ, че и ний све народъ
 и различимъ що е добро отъ зло!

Първиятъ. - Нали, нали? Тазъ мисль в и моя...

Вървя насамъ и мисля си съ болка:

Да бѣше старата църква сета

срѣдъ селото - тѣй както е била...

Кой знай дали би имало дестина

да влезатъ тамъ на Богъ да се помо-
 /лятъ!.

Преди да ни поробятъ - тѣй било,
 събъ слушалъ азъ отъ старци бѣлобра-
 /ди...

А пъкъ сега!.....

и право е що казватъ

по старитѣ: кога изгубимъ нѣщо -
 разбираме, че то е било ценно!

Вториятъ. - Дано, дано несретата ни бжде
 поука днесъ... Дано и Господъ чуе

молбата ни, та Майсторе, кога
 жамията превършишъ въ Едрене -

Султанъ Селимъ и за насъ да си спом-
 /ни

Майсторъ Лалио. Дано, дано! И нека да ви кажа:

Когато азъ успѣхъ да победа

и моя планъ Султана одобри -

азъ радвахъ се: не че постигамъ слава

но че успѣхъ да стана близъкъ тамо

отъ гдето ще, съсъ моя умъ и даръ,

да убедя всесилния султанъ,